

give disse kommuner en vis dækning for de særlige vejjudgifter, der følger af hyppig kørsel med de meget tunge busser.

Statens udgift hertil andrager for tiden ca. 4 mill. kr. årligt, der i henhold til bestemmelsen fordeles som tilskud mellem knap 150 kommuner.

Da adskillige byer og bymæssigt bebyggede områder efterhånden er i besiddelse af et vejnet, der har tilstrækkelig bæreevne til buskørslen, og da udgifter til forstærkningsarbejder m. v. på vejene er genstand for almindelig refusion, foreslås det i forbindelse med kommunalreformen at ophæve det pågældende tilskud. Ophævelsen vil medføre administrativ forenkling.

Til § 4.

Den nuværende hjemmel til at udfærdige vejvedtægter indeholdende bestemmelser om anlæg og vedligeholdelse af private fællesveje og grundejerbidrag til offentlige veje findes for købstædernes vedkommende i lov af 14. december 1857, indeholdende nogle forskrifter om gader, veje og vandløb i København, således som denne lov er ændret ved lov nr. 85 af 31. marts 1926, og for de bymæssige sognekommuners vedkommende i lov nr. 90 af 23. marts 1932. De materielle regler i de to love er i det væsentlige ens, idet der dog, for så vidt angår belysning, i købstæderne er hjemmel til at pålægge grundejerne at holde private fællesveje samt gård-

arealer, der benyttes som offentlige veje, belyst på passende måde, medens et sådant krav kun kan stilles i de bymæssige sognekommuner, såfremt en grundejermajoritet fremsætter ønske herom.

De materielle regler i det nu foreliggende forslag er udformet som fællesregler for kommunerne i overensstemmelse med de nugældende regler i Københavns kommune og købstæderne, hvorved 1932-loven kan ophæves. Samtidig er klagebestemmelserne udformet således, at amtsrådet generelt er klagemyndighed i 1. instans, medens ministeren for offentlige arbejder er klagemyndighed i 2. instans, det sidstnævnte i overensstemmelse med den praksis, der har udviklet sig siden ombudsmandslovens ikrafttræden. Ændringerne harmonerer med det forslag til lovgivning om private fællesveje og vejbidrag, der er udarbejdet af det af ministeriet for offentlige arbejder nedsatte vejlovsudvalg af 1951, jfr. betænkningen om private fællesveje og vejbidrag.

Man har ikke fundet det nødvendigt at udarbejde forslag til ændringer i lov af 14. april 1865 om istandsættelsen og vedligeholdelsen af private veje, til hvis afbenyttelse flere er udelukkende berettigede, idet reglerne om private veje i denne lov, der omhandler forholdene i landområderne, er udformet således, at de finder anvendelse såvel i sognekommuner som i købstadkommuner, og derved også i de fremtidige kommuner. Loven finder i øvrigt ikke anvendelse i områder med vejvedtægt.